

ARJAN DWARSHUIS

RONNIE

GÖLDEKİ FISILTI

Bazı sesleri sadece
kalbiyle dinleyenler duyabilir.

ÇİZER MARIEKE TEN BERGE

carpediem!

Uyanış ve Uyku

Aralık ayıydı ve Lisdoddedorp'ta geceydi. Suzi, heyecandan uyuyamıyordu. Tüm gece boyunca tavana bakarak dışarıdaki kar fırtınasının uğultusunu dinledi.

Hava o kadar soğuk olacaktı ki haberlerde "Sibirya soğukları geliyor" demişlerdi. Suzi, bunu duyunca hemen odasındaki dünya küresine bakmıştı. Sibirya, neredeyse en tepede, Rusya'nın kuzeyinde ve kutup dairesinin hemen altındaydı. İnternette okuduğuna göre orada kışın sıcaklık eksi kırk dereceye kadar düşüyordu.

Babası abartılı hikâyeler anlatmayı çok sevdi. Böyle bir soğukta yere dökülen suyun anında donacağını söylemişti. Suzi, bunu aklında canlandıramıyordu bile. Burada biraz kar yağsa ya da yollar hafiften buz tutsa insanlarda hemen bir telaş başlardı.

Büyükannesi Loek, eskiden sert soğukların gayet normal karşılandığını anlatmıştı ona. Öyle ki yol kenarlarına büyük buz küplerinden iglolar yapıldığını ve gölün üstünde kayarak yolculuk edebildiklerini söylemişti.

Suzi, paten yapmayı çok seviyordu. Ama bunun için her kış köy meydanında açılan küçük buz pistiyle yetinmek zorundaydı. Orada diğer çocuklarla birlikte incecik yapay bir buz tabakasının üzerinde saatlerce dönüp duruyorlardı. Artık bundan sıkılmıştı.

Suzi, gerçek anlamda paten yapmak istiyordu. Tıpkı büyükannesi Loek gibi doğal buzun üzerinde. Bunu yapabileceği en iyi yer ise Mondige'deki Büyük Göl'dü.

Dışarısı aydınlanmaya başlar başlamaz yataktan fırladı ve perdeleri hızla açtı. Gördükleri karşısında ağzı açık kaldı. Sokaklar, arabalar, bahçeler, evlerin çatıları ve boş arsalar tamamen karla kaplanmıştı. Bahçelerindeki gölet ve küçük su yolları tamamen donmuştu. 'Demek Sibiryaya böyle görünüyor' diye düşündü Suzi.

Hemen giyindi ve merdivenlerden hızla aşağı indi. Dolaptan patenlerini, kar ayakkabılarını, eldivenlerini ve kalın yün beresini aldı. Hızlıca bir kâse mısır gevreği yedi ve birkaç fıstık ezmeli sandviç hazırladı. Bugün cumartesiydi ve anne babası hâlâ uyuyorlardı. Bu yüzden masaya bir not bırakmayı ihmal etmedi:

“Mondige’ye paten yapmaya gidiyorum, öğleden sonra görüşürüz. Öptüm sizi, Suzi.”

Kapıyı usulca kapattı ve kış dünyasına adım attı. Taptaze kar, ayaklarının altında harika bir ses çıkarıyordu ve nefes verdiğinde ağzından buhar bulutları yükseliyordu. Sokaklar hâlâ sakin. Sadece karların üzerinde güçlkle pedal çeviren bir postacı ve kıvrılarak ilerlerken yerde kalp şeklinde pati izleri bırakan bir kedi gördü.

Suzi, beresini kulaklarının üzerine iyice çekti ve karla kaplı sokaklardan köyün dışına doğru yürümeye başladı. Mondige Gölü, köyün hemen kenarındaydı. Suzi, buraya neden ‘Mondige’ yani ‘Konuşan Göl’ denildiğini bilmiyordu. Bir keresinde büyükannesi Loek’le birlikte gölün kıyısında durup kulak kesilmişti. Ama kuş seslerinden başka hiçbir şey duymamıştı.

Eskiden Suzi, büyükannesiyle sık sık kuş gözlemi yapmaya giderdi. Ancak son birkaç yıldır bu geziler azalmıştı. Şimdi sadece ara sıra huzurevinin bahçesinde kısa bir tur atıyorlardı. Özellikle giriş yolundaki kayın ağacında yuva yapan ağaçkakanı izlemeyi seviyorlardı.

“Büyükannen Alzheimer hastası” demişti annesi. Suzi, Alzheimer’ın ne olduğunu sormuştu. Annesi, bunun büyükannesinin beyninde tedavisi olmayan bir hastalık olduğunu ve bu hastalık yüzünden gitgide daha fazla şeyi unuttuğunu ve farklı davranmaya başladığını açıklamıştı. Buna ‘bunama’ deniyordu. Hatta

belki bir gün büyükannesinin onu hiç tanıyamaz hale gelebileceğini söylemişti. Suzi, bunu anlamakta zorlanmıştı. Çünkü ona göre büyükannesi Loek her şeyi bilirdi. Ona doğa ve özellikle de kuşlarla ilgili bildiği her şeyi o öğretmişti. Ama huzurevine gidip büyükannesini her ziyaret ettiklerinde annesinin ne demek istediğini anlıyordu Suzi. Bazen okulda neler olduğunu büyükannesine üç kere anlatmak zorunda kalıyordu. Bazen de büyükannesi Suzi'ye yazın ortasında, botlarını neden giymediğini soruyordu.

Suzi, Mondige'ye doğru yürürken, kafasının üzerinde V şeklinde uçan yaban kazları gördü. Bu siyah beyaz kuşlar, havlamayı andıran sesleriyle komşularının küçük köpeğini anımsatmıştı ona.

Suzi, doğa hakkında pek çok şey biliyordu. Büyüyünce de bir 'ornitolog' yani 'kuş bilimci' olmak istiyordu. Kuşlar üzerine bilimsel araştırmalar yapanlara bu isim verilirdi.

Suzi'nin odasındaki kitaplık, bitki ve hayvanlarla ilgili kitaplarla doluydu. Fakat çoğu kuşlarla ilgili kitaplardı. Çünkü kuşlar onun en sevdiği hayvanlardı. Plasdras bölgesindeki neredeyse her kuş türünü seslerinden bile tanıyabiliyordu. Ve gerçek bir kuş bilimci gibi gözlemlerini özel bir deftere kaydediyordu.

Gözlem tarihini, yerini, hava durumunu, dikkat çeken ayrıntıları ve kitaplardan ya da

internetten öğrendiği ek bilgileri defterine not ediyordu.

Suzi, yolda bir süre durdu ve defterine bir not düştü.

27 Aralık, Mondige Gölü'ne doğru...

Sibirya soğukları... Kar ve buz...

Yaban Kazı

Büyük V şeklinde sürüler güney yönüne uçuyor, muhtemelen soğuktan kaçıyorlar.

Ekstra bilgi: Yazın Rusya'da, Sibirya'nın kuzeyinde üremektedirler. Sonbaharda Hollanda'ya göç eder ve kışı burada geçirirler. Genellikle ot yerler. Yani inekler gibi otlayarak beslenirler.

Mondige Gölü, ıssız ve terkedilmişti. Karın üzerinde hiç ayak izi yoktu, demek ki Suzi'nin bugün buraya ilk gelen kişiydi.

Bir şahin, ahşap direğin üstünde durmuş sakince etrafı seyrediyordu. Arkasındaki kütüklerden biri aniden devrilince, hızla kanatlarını çırparak havalandı. Ardından uzaklardaki bir tepenin üzerinden dönüp tarla farelerini avlamak için uçmaya başladı.

Suzi, kuşların havada süzülme alışkanlıklarını düşündü. Kuşlar havada kanatlarını çırparak bir noktada sabit durabiliyor, sonra yerde bir av gördüklerinde hızla aşağıya doğru dalışa

geçebiliyorlardı. Hatta şahinler, sert rüzgârlı havalarda bile bunu rahatça yapabiliyorlardı. Suzi, kendi kendine gülümsedi. Çünkü kendisi rüzgârın sert estiği zamanlarda neredeyse ayakta durmakta bile zorlanırdı.

Suzi, temkinli adımlarla tahta yürüyüş yolunda ilerlemeyi sürdürdü. O sırada bir geyik, onu fark edip sıçrayarak uzaklaştı. Bir karatavuğu, karların olmadığı bir alanda sarı gagasıyla yiyecek arıyordu. Göl, geniş sazlıklarla çevrilmişti. Baharda burası, Suzi'nin kuşları izlemek için en sevdiği yer haline geliyordu. Karatavukları şarkı söyler, leylek sürüleri ise suyun üzerinden uçarak geçerdi. Bir keresinde burada balaban kuşu da görülmüştü. Ama Suzi, henüz hiç görmemişti ve bu kuşu görmek onun en büyük dileğiydi.

Biraz ileride, sazların arasından uzanan dar bir patika vardı. Ortaokul öğrencileri yazın gizlice buraya yüzmeye gelirlerdi. Buraya izinsiz girmek normalde yasaktı. Çünkü Mondige Gölü bir 'doğa koruma alanı'ydı.

Suzi, patikayı takip edip sazlıkların arasından geçti. Toprak donmuştu, bu yüzden çamura batmadan yürüyebiliyordu. Sazlar azalmaya başlayınca, bir süre sonra buzun üstünde buldu kendini.

Gölün ortasında tepeli ördekler yüzüyordu. Kışın her yer böyle bomboştur işte. Buzun üzerinde de kar vardı ve aralarda delikler gö-

rünüyordu. Suzi, bu deliklerden kaçınması gerektiğini iyi biliyordu.

Oturdu ve ayakbalarını bağladı. Sonra kalktı ve yere birkaç kez sertçe vurdu. “Görüyorsun, yeterince güçlü işte” dedi, kendini cesaretlendirmek için.

Dikkatlice birkaç adım attı. Sonra hızlandı ve bir elini sırtına yerleştirip kaymaya başladı. Buz çatırdadı. Suzi’nin tüyleri diken diken oldu. Ama bu soğuktan değildi. Gerçek buzda kayıyordu! Gerçek! Yapay değil!

Etrafta hiç kimse yoktu. Göl tamamen ona ait gibi hissetti. Karşı kıyıya ulaşınca, dizlerini daha da büküp ahenkle kaymaya devam etti. Bu hareketi daha önce buz pateni pistinde denemiş ama başaramamıştı. Şimdi ise doğal buzda rahatça yapabildi.

Tam o sırada önünde birden büyük bir delik belirdi. Suzi hemen yana kayarak kaçmaya çalıştı ama maalesef çok geçti. Kulağına korkunç bir çatlama sesi geldi ve Suzi ne olduğunu anlayamadan buzun içine düşüverdi.

“Yardım edin! Yardım edin!” diye bağırdı. Fakat etrafta hiç kimse yoktu.

Aşağı doğru batıyordu. Bir çabayla yüzeye çıkıp keskin soğuğa rağmen hıçkırarak nefes almaya çalıştı.

Daha önce okuduğu hayatta kalma kılavuzunda, “Buzun altına düştüğünüzde sakın panik yapmayın!” diye yazıyordu, “Çünkü panik

yaparsanız, o an için çok değerli olan enerjinizi boşa harcamış ve boğulma riskinizi artırmış olursunuz! Bu yüzden sakın kalmaya çalışın!”

Ama bu, buz gibi soğuk suyun içinde kolayca yapılabilecek bir şey değildi. Suzi, yatay bir şekilde uzandı ve bacaklarını olabildiğince hızlı çırparak, karnı ve kollarıyla buzu kendine doğru çekmeye çalıştı. Neredeyse başarmışken, buz tekrar kırıldı ve Suzi yeniden suya battı.

Kalın montu suyla iyice şişmişti ve onu daha da aşağı çekiyordu. Çırpınarak yukarı çıkmaya çalıştı. Ama gittikçe daha da derinleşen, karanlık suya batıyordu. Boğulmak üzereydi!

O sırada birden hiç beklenmedik bir şey oldu! Biri onu yakasından tutarak yukarı çekiverdi. Nefes nefeseydi. Ama işte, buzun üstüne çıkmıştı!

Gözleri kapalı halde yorgun bir şekilde uzandı. Kısa bir süre sonra da titremeye başladı ve yuttuğu suyu kustuktan sonra gözlerini açtı. Buzun üstünde, tam karşısında bir balaban kuşu durmuş ona bakıyordu!

Etrafına bakındı. Onu kimin kurtardığını anlamaya çalışıyordu. Fakat kimseyi göremedi. Kuşun sarımsı kahverengi tüyleri vardı. Boyun kısmındaki desenler daha koyu renkteydi. Gagası da uzun, hançer şeklindeydi. Başını yana eğmiş, keskin kahverengi gözleriyle Suzi’yi izliyordu.

“Humf!” diye bir ses çıkardı balaban kuşu ve “Bir dahaki sefere daha dikkatli olun, küçük hanım” dedi.

“Ta... Tabii... Te... Teşekkür ederim” diye mırıldandı Suzi.

Balaban kuşu, titreyip tüylerini düzelitti. Sonra da gri-yeşil renkteki, paleti andıran büyük ayaklarıyla buzun üstünde ilerleyip sazlığa doğru yürüdü.

Suzi öylece donakalmış, şaşkın gözlerle arkasından onu izliyordu. Sonra gözlerini kırpıştırarak doğrulmaya çalıştı. Ama bacakları sanki kurşundan yapılmış gibi ağırdı. Yeniden yere düştü. Gözleri yavaşça kararmaya başlarken, son bir kez sazlığa doğru baktı. Balaban kuşu, ortadan kaybolmuştu. Suzi, daha fazla dayanamayıp kendini derin bir uykunun kollarına bıraktı...